

LÉTEZIK TÉRKÉP A SZERELEMHEZ?

A Vajon létezik szerelem első látásra? szerzője

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

ele

Lucy a huszonnegyedik emeleten lakik. Owen az alagsorban él. Nem meglepő tehát, hogy pont félúton találkoznak: beragadnak a liftben két emelet közé New York-i társasházukban, amikor egy áramszünet megbénítja az egész várost. Miután kiszabadítják őket, Lucy és Owen egész éjjel a sötét utcákon sétálnak együtt, a Manhattan fölött kivehetővé váló csillagok ritka látványát csodálva. Ám amint visszakapcsolnak a fények, az élet is visszatér a régi kerékvágásba. Lucy hamarosan külföldre költözik a szüleivel, Owen pedig nyugatra indul az édesapjával. A rövid, együtt töltött idő mindkettejükre nagy hatást gyakorol. És ahogy az élet Edinburghba, San Franciscóba, Prágába és Portlandbe sodorja őket, Lucy meg Owen folyamatosan tartják a kapcsolatot, képeslapokkal, időnként e-mailben, vagy éppen telefonon. De vajon megtalálják a módját – bármely kicsi is rá az esély –, hogy viszontláthassák egymást?

Jennifer E. Smith éleslátással teli és csodálatosan romantikus új regénye bizonyítja, hogy a világ közepe nem feltétlenül egy hely. Néha lehet akár egy személy is.

ve

JENNIFER E. SMITH írásművészetből szerzett diplomát a St. Andrews Egyetemen Skóciában. Jelenleg New Yorkban dolgozik szerkesztőként.

Írásait már több, mint 25 nyelvre lefordították.

www.jenniferesmith.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

***Két ember között a távolság nem kilométerekben,
hanem érzelmekben mérendő.***

„Ez a könyv egy távkapcsolat reális és érzelmes története, amely biztosan világszerte meg fogja hódítani a reménykedő romantikusok szívét.”

Kirkus Reviews

„Jennifer E. Smith az ifjúsági irodalom egyik legkiválóbb szerzője, és olvasói jóval a regény utolsó mondata után is a szívükben hordozzák majd ezt a megindító szerelmi történetet.”

Publishers Weekly

„Bűbájos, varázslatos könyv. Olyan helyre röpít, ahová mindannyian vágyunk: ahol az igaz szerelem bármekkora távolságot legyőz.”

Amazon

„Ha csak az utazásról vagy a szerelemről szólna, akkor is tökéletes lenne, de bőven van benne mindkettő, és még annál is több. Imádtam ezt a könyvet!”

Goodreads

*Dream
válogatás*

Jennifer E. Smith

LÉTEZIK TÉRKÉP
A
SZERELEMHEZ?

— részlet —

Lucy szeme lassan hozzá szokott a sötéthez, látta, hogy a srác a homlokát ráncolja, majd kiveszi a fülhallgatóját. A lány felé pillantott, majd a gombok felé fordult, hüvelykujjal megnyomott párat. Mivel egyik sem volt hajlandó felvillanni, végül megnyomta a piros vészjelző gombot, és mindketten oldalra biccentett fejjel várták, hogy recsegeve megszólaljon a hangszóró.

Nem történt semmi, így a fiú újra megnyomta a gombot, aztán még egyszer. Végül vállat vont.

– Nyilván az egész épületben nincs áram – mondta hát-ra sem fordulva.

Lucy lesütötte a szemét, nem akart az ajtó fölötti kis piros nyílra nézni, ami megakadt valahol a tízes és a tizenegyes szám között. Amennyire tőle telt, igyekezett sem az alattuk lévő üres liftaknára, sem a fölöttük elnyúló, vastag kábelekre gondolni.

– Már biztosan igyekeznek megoldani – szólt Lucy, bár egyáltalán nem volt biztos ebben. Olyat tapasztalt már, hogy a lift megakadt, de olyat még soha, hogy a fények is kialudjanak, és most elgyengült a lába, görcsbe rándult a gyomra. Máris túl melegnek érezte a levegőt, túl szűknek a teret. Megköszörülte a torkát. – George odalent van, úgy-hogy...

A srác felé fordult, és bár még mindig túl sötét volt, hogy jól ki lehessen venni a részleteket, Lucy percről percre jobban látta őt. Egy ötödikes fizikakísérlet jutott eszébe, amikor a tanáruk egy-egy mentacukrot adott minden diák kezébe, aztán lekapcsolta a lámpát, utasította őket, hogy harapjanak rá erősen a cukorkára, és az egész helyiséget

apró szikrák töltötték be. Így látta most a fiút: kivillant a foga, valahányszor megszólalt, szeme fehérje rikított a sötétben.

– Igen, de ha az egész épületben elszállt az áram, akkor eltarthat egy darabig, mire megoldják – mondta a srác, és a falnak dőlt. – Ráadásul apám nincs itt ma délután.

– Az én szüleim sincsenek itthon – felelte Lucy, és alig látta a fiú arckifejezését, a feléje vetett furcsa pillantását.

– Arról beszélek, hogy apám a házfelügyelő – magyarázta. – De csak Brooklynba ment, úgyhogy biztos hamarosan megjön.

– Szerinted... – kezdte Lucy, majd elhallgatott, nem volt biztos benne, hogyan fogalmazza meg a kérdést. – Szerinted nem lesz bajunk idefent, ha sokáig tart?

– Szerintem nem lesz semmi bajunk – felelte a srác megnyugtató hangon; majd kicsit derűsen hozzátette: – Kivéve persze, ha félsz a sötétben.

– Nem félek – mondta Lucy, és a falnak háttal lecsúszott, amíg le nem ült a padlóra, könyökét a térdén nyugtatva. Megkísérelt mosolyogni, kissé gyengén sikerült. – Úgy hallottam, a szörnyek inkább szekrényekben szeretnek lapulni, nem liftekben.

– Akkor szerintem biztonságban vagyunk – ült le a fiú is, hátát a szemközti saroknak vetve. Kivette a mobilját a zsebéből, és a halvány fényben zöldnek tűnt a haja, ahogy fölé hajolt. – Nincs térorő.

– Itt általában se szokott jó lenni – felelte Lucy, és ő is a mobiljáért nyúlt, mielőtt rádöbbsen, hogy a lakásban fejtette. Csak a postát szaladt le megnézni, gyorsan le akart

ugrani az előcsarnokba és vissza, most viszont úgy érezte, kivételesen rossz pillanatban találja magát teljesen üres kézzel.

– Na, szóval – döntötte hátra a fejét a srác. – Gyakran megfordulsz itt?

Lucy elnevette magát.

– Hát igen, elég sok időt töltöttem már konkrétan ebben a liftben.

– Azt hiszem, most még többet fogsz – felelte a fiú gyászos mosollyal. – Amúgy Owen vagyok. Szerintem be kéne mutatkoznunk, hogy végül ne Liftes Csajként emlegesselek majd, valahányszor elmesélem ezt a történetet.

– A Liftes Csaj nem is lenne rossz – válaszolta. – De a Lucy is jó. A 24D-ben lakom.

A fiú egy pillanatig habozott, majd picit megvonta a vállát.

– Én meg az alagsorban.

– Ja, tényleg – felelte a későn kapcsoló lány, és most örült a sötétnek, mert így nem látszott, hogy elpirult. Az épület önmagában is olyan volt, akár egy kis ország, és az emelet volt a pénznem: amikor megismerkedtek egy új lakóval, nemcsak a nevüket mondták meg, hanem a lakásuk számát is, ám Lucynak kiment a fejéből, hogy a házfelügyelő a kis, kétszobás lakásban él az alagsorban, ahol a lány még soha nem járt.

– Ha esetleg azon gondolkozol, miért jöttem fel – szólt Owen pár másodperc múlva –, hát azért, mert rájöttem, hogy a tetőről sokkal jobb a kilátás.

– Azt hittem, oda senkinek sem szabad felmennie.

A fiú visszacsúsztatta a zsebébe a telefonját, és elővett egy kulcsot, a tenyerén tartva mutatta neki.

– Ez igaz – felelte széles vigyorral. – Legalábbis elméletileg.

– Szóval magas beosztású barátaid vannak, mi?

– Inkább mély beosztású – tette zsebre a kulcsot Owen.

– Alagsor, rémlík?

Lucy erre elnevette magát.

– És mégis mi van odafenn?

– Az ég.

– Kulcsod van az éghez? – kérdezte a lány, Owen pedig összekulcsolt ujjakkal a feje fölé emelte a karját, nyújtzkodott.

– Mindig ezzel nyűgözöm le a liftben megismert csajokat.

– Hát, tényleg lenyűgöző – felelte Lucy derűsen. Ahogy az elmúlt hetekben a távolból figyelte a fiút, szégyenlősnek és megközelíthetetlennek hitte. Ám most itt ültek, egymásra vigyorogva a sötétben, és a lány rádöbbent, talán tévedett. Owen vicces volt, és egy picit fura, márpedig jelen pillanatban ez nem tűnt a legrosszabb személyiségnek, amivel össze lehetne zárva.

– Habár – tette hozzá – sokkal lenyűgözőbb volna, ha ki tudnál szabadítani minket innen.

– Szerintem is – válaszolta a fiú, és a mennyezetre emelte a szemét. – Azt hinné az ember, hogy legalább némi zenét juttatnak nekünk.

– Ha juttatnak nekünk valamit, az remélhetőleg inkább hűvös levegő lesz.

– Ja, ez az egész város olyan, akár egy kályha – helyeselt Owen. – Egyáltalán nem érzem úgy, mintha szeptember volna.

– Pontosan. El sem hiszem, hogy holnap kezdődik a tanítás.

– Igen, nekem is – válaszolta a fiú. – Mármint ha kijutunk innen.

– Hova jársz suliba?

– Valószínűleg nem oda, ahova te.

– Hát, azt remélem is – felelte Lucy vigyorogva. – Az én sulim lányiskola.

– Akkor tuti nem ugyanoda járunk – mondta Owen. – Bár ezt előre tudtam.

– Hogy érted?

– Hát – intett körbe a fiú –, te itt laksz.

Lucy megemelte a szemöldökét.

– A liftben?

– Ebben az épületben – grimaszolt Owen.

– Ahogy te is.

– Szerintem pontosabb lenne úgy fogalmaznunk, hogy én az épület *alatt* lakom – humorizált a fiú. – De lefogadom, hogy valami puccos magániskolába jársz, ahol egyenruhát kell hordani, és mindenki azon aggódik, nehogy ötös alá kapjon ötös helyett.

Lucy nagyot nyelt, nem tudta, mit feleljen erre, hiszen igaz volt.

A hallgatását beismerésnek véelve Owen oldalra biccen-tette a fejét, mintegy azt jelezve: *Nem megmondtam?* Aztán kicsit megvonta a vállát.

– Én a Századik meg a Tizenkettedik utca sarkán lévő gimibe fogok járni, ami bunkernek néz ki, fémdetektoros kapun kell bemenni, és mindenki örül, ha sikerül hármas alá kapnia.

– Biztos nem lesz olyan vészes – mondta Lucy, és a fiú arca megfeszült. Arc kifejezése miatt még a sötétben is sokkal idősebbnek látszott, mint csupán pillanatokkal azelőtt; keserű és cinikus képet vágott.

– A város vagy a sulis?

– Úgy veszem ki, egyikért se rajongsz.

A fiú lenézett összekulcsolt kezére, amelyet a térdén nyugtatott.

– Mert, hát... nem ez volt a terv – válaszolta. – De apám itt kapott állást, úgyhogy ideköltöztünk.

– Nem olyan rossz hely ez – győzködte Lucy. – Komolyan. Meg fogod szeretni.

Owen a fejét csóválta.

– Túlságosan zsúfolt. Sehol sem lehet rendesen levegőhöz jutni.

– Szerintem összekevered a várost ezzel a lifttel.

A fiú szája sarka megrándult, de aztán ismét a homlokát ráncolta.

– Itt nincs nyílt tér.

– Egyetlen háztömbre van innen egy hatalmas park.

– Nem látni a csillagokat.

– Viszont van planetárium – vágta rá Lucy, és a srác akarata ellenére elnevette magát.

– Mindig ilyen hajthatatlanul optimista vagy, még akkor is, ha nem New Yorkról van szó?

– Egész életemben itt laktam – vont vállat a lány. – Ez az otthonom.

– Nekem nem.

– Attól még nem kell eljátszanod a morcos új fiút.

– Nem játszom – felelte. – *Tényleg* a morcos új fiú vagyok.

– Legalább próbáld meg jól érezni itt magad, Bartleby.

– *Owen* – helyesbített felháborodottan a fiú, és Lucy elnevette magát.

– Tudom – mondta. – De pont úgy beszélsz, mint Bartleby abból a novellából. – Várt, hátha Owen jelzi, hogy ismeri a történetet, aztán folytatta. – Herman Melville-től. A *Moby Dick* szerzőjétől.

– Azt ismerem – vágta rá Owen. – De ki az a Bartleby?

– Egy tollnok – magyarázta Lucy. – Olyan hivatalnokféle. De az egész novellában, valahányszor valaki arra kéri, hogy csináljon meg valamit, csak azt feleli: „Nem óhajtom.”

Owen elgondolkodott ezen.

– Igen – felelte végül –, alapvetően pont így érzek New Yorkkal kapcsolatban.

Lucy bólintott.

– Nem óhajtod ezt a várost – mondta. – De csak azért, mert még új neked. Amint jobban megismered, szerintem szeretsz majd itt élni.

– Most jön az a rész, hogy addig nem nyugszol, amíg városnéző túrára nem viszel, ahol majd jókat nevetünk, a híres látnivalókra mutogatunk, aztán veszek egy gagyi New York-os pólót, és boldogan élünk, míg meg nem halunk?

– A póló nem kötelező – válaszolta Lucy.

Egy hosszú percre egymásra meredtek a szűk tér két sarkából, és Owen végül megcsóválta a fejét.

– Ne haragudj! – kérte. – Tudom, hogy szemétkedem.

Lucy vállat vont.

– Semmi baj. Rákenhetjük a klausztrofóbiára. Vagy az oxigénhiányra.

A fiú elmosolyodott, bár mosolya elég erőltetettnek tűnt.

– Nem, csak hát nagyon kemény nyaram volt. És azt hiszem, még nem szoktam hozzá igazán, hogy itt vagyok.

Tekintetük találkozott a sötétben, és a lift hirtelen sokkal kisebbnek érződött, mint csupán percekkel azelőtt. Lucynak eszébe jutott, hogy az évek során hányszor zsúfolódott már be ide: szőrmekabátos nőkkel és drága öltönyös férfiakkal, rózsaszín porázos fehér kiskutyákkal és kéziko-csin nehéz dobozokat toló portásokkal. Egyszer egy egész doboz narancslevet öntött a szőnyegre – pont ott, ahol most Owen ült –, amitől napokig bűzlött az egész lift, egy másik alkalommal pedig, még kislány korában, a falra írta a nevét zöld filccel, anyja legnagyobb bosszúságára.

Itt olvasta el kedvenc könyvei utolsó oldalait, sírt egész úton felfelé, és nevetett egész úton lefelé, ezernyi különböző szomszéddal csevegett ezernyi különböző napon. Összeveszett itt a két bátyjával, rúgták és karmolták egymást, míg az ajtó *Csing!*-gel ki nem nyílt, és mindhárman békés angyalkaként léptek ki az előcsarnokba. Mindig ezzel a lifttel ment le a földszintre, hogy az előcsarnokban köszöntse az apukáját, valahányszor az hazaért egy üzleti útról. Egyszer még el is aludt a lift sarkában, miközben arra várt, hogy a szülei megjöjjenek egy jótékonsági árverésről.

